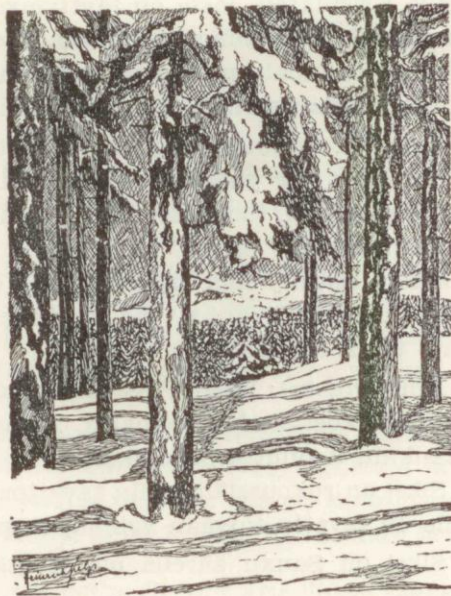

1961

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1961

N:o 1

”Jotta Kristus teissä muodon saisi”

Gal. 4: 19

Tähän tähtää koko kristillisyys ja tämä on elämämme päämäärä, tulla Kristuksen kuvan kaltaisiksi ja päästä Jumalan kuvan uudistumiseen meissä.

Mutta miten päästä osalliseksi tällaisesta uudistuksesta?

Ensin: Kristuksen tulee syntyä meihin. Kristinuskko ei ole ensinkään ihmistyötä, ei uskonnollista ponnistusta eikä pyrkimystä kaukaista Jumalaa kohti. Ei, vaan Jumala on antanut meille Kristuksen, jossa on täyttymys ja elämä. Tätä suurta ja ihmeellistä tapahtumaa nimittää Jeesus itse useasti syntymiseksi. Ja se tapahtuu meissä heti kun olemme uskossa vastaanottaneet Kristuksen ja avanneet hänelle sydämemme.

Toiseksi: Vanhan luomuksen täytyy silloin kuolla. Uusi ja vanha eivät voi yhdessä hallita ihmissydämessä. Kun Kristus valtaa sydämen, tuomitsee hän ”vanhan aatamin” ristiinnaulittavaksi. Ei tuo ”vanha” vielä silloin ole kuollut, vaikka se on tuomittu ristille, sillä ristinkuolema on hidas ja kärsimyksistä rikas kuolema. ”Vanha” jää lopullisesti tänne vasta kun tulee lähtö tästä elämästä.

Kolmanneksi: Yksin Pyhä Henki voi tehdä Kristuksen meissä elämässä koettavaksi voimaksi. Ilman Henkeä on kaikki vain ikäänkuin kuollutta pääomaa.

Siksi on rukouselämä niin tavattoman tärkeätä, sillä rukouksijoille on luvattu taivaan voimia, ei muille.

Siksi on Sanan äärellä olo ylentärkeätä. Sana on Hengen kanava.

Ja siksi on uskovaisten keskinäinen yhteys ja seurainpito aivan välttämätön. Sillä siellä, missä Jumalan omat ovat koolla yhdessä, siellä liikkuu armon Henki, särkevänä ja sitovana, voimia antavana ja lohduttavana.

PIRTIN Liesti+

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 1 Päätöimittaja: Toivo Salomaa 1961

*Kiitä Herraa, yö ja päivä, Pimeys ja valokin!
Aurinko ja kuu myös kiitä, Hän on tehnyt teidätkin.
Taivaan tähdet hiljaisella Matkallanne, kiittäkää.
Lähde, virta, meren laine, Lauluun yhteen yhtykää.*

*Kiittäkääte Herraa sade, Salama ja ukkonen!
Kiittäkääte, kidetähdet Tuiman talvipakkasen.
Rakehet ja lumi, kiitä, Kiitä, myrsky mahtava,
Kiitä leuto lännen tuuli, Illan vieno suhina.*

*Neitsehet ja nuorukaiset, Kansat, kansain ruhtinaat,
Suuret, pienet, vanhat, nuoret, Halleluja laulakaa!
Niin myös tehkää, taivaan joukot, Kuoro suuri enkelten,
Kunnes vihdoin kiitos kaikuu Halki maan ja taivasten.*

*Sieluni, myös nouse Herran Armollisen kiitokseen,
Kun hän orjankahlees mursi, Lunasti sun lapsekseen.
Vaaroissa mua suojaa, kunnes Armostaan vie autuuteen.
Kiitä riemuiten siis Herraa Nyt ja aikaan iäiseen!*

Virsi 420

JÄÄKUKKIA

Illan pimetessä ja joskus kirkkaana talvipäivänäkin huomaat ikkunassasi jääkukkia. Niiden hauras kauneus pysähdyttää hetkeksi kiireisten touhujesi virran. Jäät ajattelemaan pakkasen jalokivien ihmeellistä syntyä. Ne kehittyvät vain talvella, lumen ja jään aikaan, silloin kun pakkasen paukkuu ja ihmislapset hautautuvat lämpimiin asuntoihinsa. Sisältä huoneen lämpimästä ne huomaat, nuo ihmeelliset ja hauraan kauniit jääkukkaset. Pakkanen on taitava mestari; hyisellä pensselillään se maalaa maan lasten ikkunoita ulkopuolelta. Etevinkään ihmiskäsi ei sellaista kauneutta saa aikaan. Jääkukkasten loiston huomattuasi on sinun pakko jäädä ajattelemaan Häntä, jolle kaikki on mahdollista...

Tulee ensimmäinen kirkas, lämpimämpi päivä, jolloin talitintin laulussa on jo kevään enteilyä. Aurinko näyttäytyy pilvien takaa yllättävän lämpimänä. Jääkukkien muodostama ainutlaatuinen koristelu ikkunastasi häipyy jäljettömiin. Äskeisen hienon harsomaalauksen sijasta näet nyt muutamia kirkkaita vesipisaroita, jotka vierähtävät alas. Katseestasi kuvastuu kenties pieni pettymys.

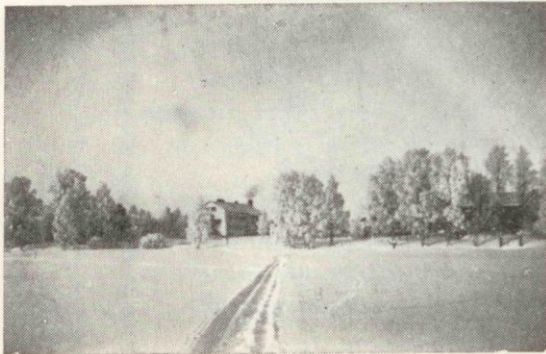
On joskus sanottu: "Niinkuin jääkukat sulavat ikkunasta, niin saattavat toi-

veemmeikin raueta tyhjiin, mutta niiden kauneus on hetken virkistänyt mieltämme." Kuinka oikeaan tuon sanonnan sisältö osuukaan! Alakuloisuus ehkä valtasi mielesi, kun jokin toiveesi, jota pidit välttämättömänä, ei toteutunutkaan. Tunsit samaa kuin jääkukkien sulaessa. Mutta muistitko — niinkuin sait kokea kauneuden hetken pakkasyön mestarilista työtä katsellessasi, samoin sait elää virkistyen, iloiten toiveittesi parissa? Ei se turhaa ollut, vaikka hetken kenties tuntui siltä. Jäihän sieluusi lähtemätön, valoisa pisara kauniista toiveistasi. Ja kukapa tietää, mitä tulevaisuudella on annettavaa, sellaista, jota et osaa toivoakaan.

Elämässä ei kuitenkaan kaikki ole jääkukkien kaltaista. Eiväthän katoa toiveet iankaikkisesta kirkkaudesta. Sitä kohti saamme kilvoitellen kulkea. Ei väisty armo; se kuuluu jokaiselle. On vain rukoiltava säilyttääkseen uskonsa. Vain sitä tietä voi päästä Hänen luokseen, joka on luonut kaiken: maan ja taivaan, kesän niittykukkineen ja talven jääkukkineen.

Näin paljon ajateltavaa voi antaa jääkukka ikkunaruudussasi.

Aili Piirainen
1955—56

KIITÄ RIEMUITEN SIIS HERRAA

Tarvitsisit uutta kiittämisen voimaa. Aihetta kiittämiseen kyllä olisi, kun vain saisimme nostetuksi silmämme maasta. Ehkä uusi kiitoksen mieli saisi viritä toveripäiville kokoontuessamme. Sitä pyytäkäämme.

Opistokotiin odotetaan teitä kaikkia Mariaksi. Lauantai-iltana jo aloitamme ja koko sunnuntaipäivän jatkuu juhlaa. Ehkä pääset Sinäkin. Tervetuloa!

Veisatkaamme

riemuvirsiä

Tämä sana vie meidät pyhäkköön, jossa ilohuudot ja riemuvirret kaivat. Meitä kehoitetaan astumaan sisään ja yhtymään riemuvirteen. Koko luomakunta kiittää Luojaansa kehoittamatta. Ihmistä, luomakunnan kruunua, täytyy kehoittaa kiitokseen.

Tässä kehoitetaan sydäimestä lähteneeseen riemuvirteen. Käydessämme Jumalan kasvojen eteen meidän ensimmäinen velvollisuutemme on kiittää. Luther sanoo: ”Emme voi Jumalallemme suurempaa ja parempaa työtä tehdä ja jalompaa palvelusta osoittaa kuin kiittää häntä.” Se ei saa olla hiljaista hyminää, vaan ilohuutoa ja riemuvirren veisaamista.

Meidän tulee veisata Herralle, ei ihmisille. Virsien ja laulujen, joita veisaamme, tulee olla sellaisia, jotka kelpaavat Jumalalle. Tämä ei merkitse sitä, että emme saisi laulaa maallisia ja isänmaallisia lauluja. Jumala on luonut tämän maailman. Tämä on siis Jumalan maailma. Metsät, vuoret, laaksot, järvet, linnut ja muut eläimet, kukkaset — kaikki ovat Jumalan. Laulut luonnosta ja isänmaasta voivat olla ihanaa musiikkia taivaassa. Kaikki riippuu siitä, millä mielellä lauletaan.

Esillä olevista psalmin sanoista ilmenee, että uskon elämässä on iloa ja riemua. Vanhan liiton ajan hurskas kehoittaa kohottamaan ilohuudon Herralle ja veisaamaan riemuvirsiä. Kuinka paljon enemmän meidän Uuden liiton ajan kristittyjen tulisi iloita ja riemuita. Me saamme nähdä toteutuneena kaiken, minkä he näkivät lupauksissa.

Uskovilla on syytä iloon ja riemuun. Psalmikirjoittaja kehoittaa kohottamaan riemuhuudon pelastuksen kalliolle. Raamatun laulut ovat Raamatun jumaluusoppia. Niiden sisältönä on pelastus. Jos saamme kokea pelastusihmeen, emme voi olla kiittämättä pelastajaa. Mitä syvemmin käsitämme Kristuksen lunastustyön ja kasteen armon, sitä voimakkaampi on kiitosvirtemme. Tästä johtuu, että laulukin voi olla historiaa, joka tulkitsee elämää. Siinä on silloin muutakin kuin sanoja ja sävel. Ainoastaan Hän, joka on meidät luonut, voi virittää sydämemme oikeaan iloon ja riemuvirteen.

Eeli J. Hakala: Tänään auttaa Herra.

Herra

pitää huolen

Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala. Sinua kantavat iankaikkiset käsivarret.

5 Moos. 33: 27.

Nämä sanat jäivät lähtemättömästi mieleeni opistoajanani. Ja kuinka monta kertaa ne ovat tuoneet lohtua moninaisissa elämän vaiheissa.

Seurasin juuri auringonpimennystä. Tuli siinä mieleeni, kuinka monta kertaa onkaan meidän elämässämme, kuin ei aurinkoa olisi, tai se on kuin paksun pilviverhon peitossa. Olemme masentuneita ja väsyneitä, jopa katkeroituneita. Asiat eivät mene niinkuin itse ajatellamme. Herran täytyy usein meidät pysäyttää sairavuoteen hiljaisuuteen, tai sitten muutoin näyttää, että kaikki on Hänen käsissään. Hänen armoaan on, että saamme elää ja touhuta perheemme hyväksi. Mutta niin usein sen unohdamme, ellei meillä ole esimerkiksi juuri sairaus muistuttamassa siitä, että elämä voi katketa millä hetkellä tahansa.

Sittenkin on niin turvallista, kun tiedämme, ettei hiuskarva lähde päästämme Herran tietämättä. Juuri tämä kohta raamatusta toi minulle silloin lohtua ja rauhaa, kun kamppailin sen ajatuksen kanssa, että joutuisin jättämään tämän lapsiparven ilman äidin hoitoa tähän kylmään maailmaan. Herrahan pitää heistä huolen. Kun sitten kaikki kääntyi parhain päin, niin yhdessä me kiitimme Taivaallista Isää Hänen suuren suuresta armostaan.

Pitkä aika on siitä kulunut, kun olin opistossa ja paljon on ehtinyt tapahtua sillä aikaa. Kaiken takana on sittenkin ollut Herran johtava ja rakastava käsi. Se on nostanut ja kantanut meitä läpi kaikkien vastoinkäymisten. Varmaan se

on saanut johtaa myöskin Sinua, rakas opistoveri ja toveriliittolainen. Vai oletko unohtanut oman Herrasi ja Vapahtajasi? Mutta kuule, Jeesus ei ole Sinua kuitenkaan unohtanut, vaan Hän rukoilee puolestasi ja toivoo, että palaaisit Hänen luokseen. Ja kun palaat, olet löytävä saman rakastavan ja armahattavan Vapahtajan kuin opistoajanakin.

"Katso Jeesuksehen, Kuinka syntisien

Eestä ristillä huokaili hän!

Niihin huokauksiin Sunkin sulki,
oi, niin,

Sunkin sortajans' eest' anoi hän."

Aili Etelä-aho
o.s. Hiltunen 1943—44

Kiitoksen aihetta

On monta kertaa mielessäni ollut kirjoittaa Pirtin Viestiin. Mutta aina se on jäänyt. Nyt jouluilta lukiessani Kaarina-siskoni kirjoitusta, tuli mieleeni: Nyt sen täytyy tapahtua.

Heti oli aihekin, mistä kirjoittaa. Kiitoksesta.

Erikoisesti tunnen olevan kiitoksen aihetta uudesta kodistamme, jossa olemme asuneet toista vuotta. Olen monta kertaa ristinyt käteni, kiittäen Jumalaa tästä kodista, jonka Hän on meille antanut. Rakensimme tätä usean vuoden ajan, joten monesti ehti tuntua, ettei siihen varmaan koskaan pääse asumaan.

Kun tulimme tähän uuteen kotiin asumaan, oli ulkonainen elämämme hyvin tiukalla. Ristin käteni ja pyysin Jumalalta: Siunaa Sinä rakas Jumala meille jokapäiväinen leipä. Nyt toista vuotta asuttuamme huomaankin, että Jumala kuuli rukoukseni. Hän on siunannut jokapäiväisen leivän ja muutakin maallista hyvää. Siksiäpä niin voimakkaana nouseekin mieleeni kiitos, että

täytyy panna kädet ristiin ja sanoa: Kiitos rakas Taivaan Isä tästä kaikesta, minkä olet meille antanut. Saa niin selvästi nähdä Jumalan huolenpidon ja johdatuksen elämässään. Onhan Sanasakin, että hiuskarvakaan ei lähde päästämme Hänen tietämättään.

Tulee monesti mieleeni, kun minulta ei vain häviäisi tämä kiitoksen mieli. Kunpa aina muistaisin, että tämä kaikki on ylhäältä. Anna rakas Taivaan Isä minun ja koko opistoväen aina muistaa, että meidän elämämme on Sinun kä-

sissäsi. Sinä annat niin murheen kuin ilonkin päiviä meille kaikille.

”Kiitos sulle kukkasista,
Jotka teillään kukoisti,
Kiitos myöskin ohdakkeista,
Jotka mua haavoitti.”

Näillä muutamilla riveillä tervehdin teitä, toveriliittolaiset, erityisesti omat opistoverini.

Taimi Haverinen
o.s. Ahtonen 1945—46

Lain suurin käsky

Olemme aikoinaan Katekismuksesta opetelleet kymmenen käskyä, jotka Jumala antoi Moosekselle Siinain vuorella. Näissä käskyissä Jumala on ilmoittanut meille lakinsa. Meidän opetteleminen tämän lain kohdalla jatkuu koko elämämme ajan. Emme koskaan voi sitä täydellisesti oppia.

Olemme kai joskus kyselleet, mikä on lain suurin, tärkein käsky. Jeesus vastasi kirjanoppineelle tähän näin: ”Rakasta Herraa sinun Jumalaasi kaikesta sydäimestäsi, kaikesta sielustasi, täydestä mielestäsi ja täydestä voimastasi.” Toinen tämänkaltainen on: ”Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.”

Käskyjen noudattaminen ihmisvoimin on mahdotonta. Lain suurimman käskyn kohdalla se on vaikeinta. Monella meistä on paljon muuta, joka kiinnittää sydämemme ja mieleemme lähemmin ajalliseen kuin Jumalaan ja hänen rakastamiseensa. Se voi olla maine, kunnia, rikkaus tai joku ihminen. Kuitenkin onnemme on vajavaista, ellei Jumala saa olla ensimmäisenä. Kunnia, maine ja rikkaus ovat hetkellistä nautintoa. Ne eivät voi tuoda elämäämme iäisyysarvoja.

”Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.” Tämä lienee toiseksi vaikeinta

meille itserakkaille ja omahyväisille ihmisille. Yleisin järjestys kai on ensin minä ja sitten nuo toiset. Meistä voi tuntua, että kyllä sentään on ihmisiä, joita rakastamme yhtä paljon kuin itseämme. Mutta entä ne vaikeat lähimmäiset, joiden kanssa on hankala tulla toimeen. Jeesus ei sanonut erotusta, vaan hän sanoi: ”Rakasta lähimmäistäsi.” Tämä tarkoittaa myöskin vaikeita lähimmäisiä. Jos se tuntuu vaikealta, on parasta rukoilla heidän puolestaan hellittämättä. Lopuksi voi huomata, että vika onkin omassa itsessä. Esirukous lähimmäisten puolesta on yhtä tärkeää kuin rukous itsensä puolesta.

Kaikkien käskyjen noudattaminen on yhtä välttämätöntä. Pyrkikäämme muistamaan myös Jeesuksen antama lain suurin käsky: ”Rakasta Jumalaa ylikaikein ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.” Pyydä ylhäältä voimaa sen täyttämiseen. Kun yrität sitä toteuttaa, saat siunauksen elämääsi ja saat tuntea, että sisimmässäsi on jotain arvokkaampaa ja pyryvämpää, kuin mitä ajallinen onni voi antaa yksinään.

Kaisu Huotari
1959—60

Pyhäkoulutyttöjä

Rakkaat Pirtin Viestin lukijat.

Kevät on jälleen tulossa. Täällä Sapporossa aurinko paistaa kirkkaasti ja lämpimästi jo näin helmikuun alkupuolella. Viime vuonna tähän aikaan suunnittelin Suomeen lähtöä. Nyt on kulunut melkein neljä kuukautta siitä, kun palasin Suomesta. Ihmeellisen nopeasti aika kuluu.

Oli virkistävää viettää kesä Suomessa, mutta mieluista oli palata taas tänne omalle työpaikalleen. Ei täällä ollut paljon mikään muuttunut sillä aikaa, kun olin pois. Heti saapumiseni jälkeisenä päivänä menin lastentarhaan. Lapset olivat samat kuin Suomeen lähtiessäni, joten kaikki tuntui hyvin kotoiselta. Pyhäkoulussa opetan samaa luokkaa kuin ennenkin. Olen saanut iloita siitä, että monet tytöt, jotka eivät ole pariin vuoteen käyneet pyhäkoulussa, ovat nyt taas tulleet mukaan. Ne pikkutyöt, kansakoulun III-luokkalaiset, jotka sain ensimmäisiksi oppilaikseni pyhäkoulussa seitsemän vuotta sitten, ovat nyt minua paljon suurempia ja menevät tänä keväänä lukioon. Nekin lapset, jotka

olivat lastentarhassa silloin kun tulin tänne Sapporoon, pääsevät pian keskikoulun II:lle luokalle.

Täällä Sapporossa oli tammikuussa yksityisten lastentarhojen opettajien ja johtajien luentopäivät. Osanottajina oli katolisia nunnia, buddalaisia pappeja, kristillisen kirkon pappeja, lähetystyöntekijöitä, uskonnottomien lastentarhojen opettajia ja johtajia jne. Japanissa on tavallisimmin mies lastentarhan johtajana. Lasten sieluista taistellaan, tuli vaistomaisesti mieleen tuota joukkoa katsellessa. Minua oli pyydetty noiden päivien aikana kertomaan Suomen lasten talvileikeistä, pukeutumisesta talvella ja yleensä siitä, miten lasten terveydestä huolehditaan talven aikana. Esitykseni jälkeen sanoivat monet lastentarhan opettajat saaneensa esityksestäni paljon ajattelemisen aihetta.

Täällä on liikkeellä influenssaa. Monet koulut ja lastentarhat ovat joutuneet keskeyttämään työn n. viikon ajaksi. Meidänkin lastentarhamme lapsista oli yhdellä kertaa $\frac{1}{2}$ sairaana. Pidimme 4 päivää lomaa. Huomenna (helmikuun 14. pnä) taas aloitamme työn. Tämä suuri

Valkeus jälkeen pimeyden

Synkät pilvet väistyvät ja aurinko luo kirkkaita säteitään. Koko maailma näyttää hymyilevän. Mutta keskellä kevään kirkkautta saattaa synkkä pilvi varjottaa jonkun elämää. — Olet joutunut elämäsi yöhön, täydellinen pimeys ympäröi Sinut. Olet yksin. Herra on salannut kasvonsa.

Tiedätkö, että Taivaallinen Isä on sallinut kaiken tämän tapahtua elämässäsi. "Sillä Jumala puhuu tavalla ja puhuu toisella, sitä vain ei huomata" Job. 33: 14. Mitään ei Jumalan lapsen elämässä tapahdu sattumalta. Me kuljemme jokaisen päivän Hänen edeltävalmistamissaan teoissa.

Kun pimeys piirittää meidät, siihenkin on Jumala kätkenyt siunauksen. "Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat" Room. 8: 28. Jumala itse on rakkaus, joka kaikessa tahtoo meidän parastamme. Emme vain sitä aina huomaa.

"Se on totta silloinkin, kun on helle polttavin,
se on totta silloinkin, kun on tuska ankarin,
Herra rakastaa."

(Marja-Terttu Tolamo)

Rakkaudesta meihin hän kuljettaa joskus synkkien laaksojen kautta lapsensa kohti kirkkautta. Synkimmänkin yön jälkeen tulee aamu, mutta jo siellä yön keskellä voi loistaa toivon tähti. Kristuksen turvallisten käsien varaan voimme jättäytyä pimeässä yössä. "Hän nostaa, kantaa ja pelastaa." Herra on lähellä.

Raili Penttinen
1953—54

talo on kovin autio ja hiljainen, kun ei kuulu lasten ääniä. Vaikka työ lasten parissa on väsyttävääkin, se taas toisaalta virkistää. Tuon asian huomaa hyvin näin lomapäivinä. Emme vain me

Tähtien syttyessä

On jo melkein yö. Seison suuren ikkunan vierellä ja tuijotan ulos. Vastaani loistaa valoja — ja vieläkin valoja. Alhaalla kadulla vaeltavat ihmiset. Loppumaton kiire näyttää ajavan heitä eteenpäin.

Pysähdyn miettimään. Tällaista on siis kaupungin elämä. Avatessani ikkunan tulvahtavat vastaani kaupungin äänet ja raikas tuuli tulvahtaa huoneeseen ja kasvoilleni. Katson kauempana näkyvää mainosvalojen vyötä, kun yht'äkkiä huomaan taivaalla kirkkaita tähtiä. Jumalan tähdet — näkevätkö nuo kiireiset, päivästä toiseen hosuvat ihmiset koskaan kattojensa yläpuolella noita kirkkaita, sinikannella loistavia "lampuja". Pysähtyvätkö he koskaan miettimään, mitä on tämän kaiken takana. Onko olemassa mitään, vai onko kaikki vain itsestensä selvää ikuisesti kestäväää? Emme tiedä, mitä heidän mielissäänsä liikkuu, ehkä vain nuo keinotekoiset värivalot ja elämä niiden hehkussa, ehkä kaipaus pois.

Mutta maaseudun lapsi huomaa kaupunginkin valojen keskellä nuo luonnolliset, Jumalan asettamat valot, jotka ovat niin monta kertaa siellä maaseudulla rauhoittavasti valoansa tuikkineet. Siellä hän on oppinut löytämään "tähtien tien".

Ehkäpä Jumala onkin lähettänyt tähtensä tienviittojiksi meille, että elämämme keskellä, kaupunginkin elämän, muis-taisimme päämäärämme.

Olin pieni maan lapsi, tunsin sisimmässäni nöyrää kiitollisuutta siitä, että sain viettää tämän hetken tietäen, että elän Jumalan suuruutta todistavien tähtien alla!

Varpu Piirainen
1958—59

aikuiset opeta lapsia, vaan myös lapset opettavat meitä.

Teitä kaikkia sydämellisesti tervehtien

Kaisu Piirainen

Tahdotteko...?

Tahdotteko tekin mennä pois? Näin kysyi Jeesus aikoinaan opetuslapsiltaan ja samaa Hän kysyy nyt meiltä, tämän kiireisen ajan ihmisiltä. Eihän meistä kukaan voi sanoa haluavansa mennä pois, mutta vieraantumisen tapahtuu usein meidän huomaamattamme. Kysymys osoittaa, että jotain on tullut tai tulemassa Jeesuksen ja meidän välille.

Työtoverit ja ihmiset, joiden kanssa olemme läheisessä kanssakäymisessä, voivat houkutuksineen olla vetämässä meitä synnin tielle. Jeesus haluaa kuitenkin pitää meidät omalla tiellään ja niin Hän kysyy meiltä: Tahdotteko men-

nä pois? Mitä meillä on tähän sanottavana? Kuuntelemmeko Jeesuksen kutsua, vai ovatko maailman houkutukset voimakkaammat?

Jos me omin voimin taistelemme syntiä vastaan, on vastuksemme heikko, mutta meillä on kiusauksien voittaja Jeesus puolellamme. Häneen turvaten voitamme taistelun ja niin meillä on armo sanoa: "Herra kenen tykö me menisimme, Sinulla on iankaikkisen elämän sanat."

Kiitos Jeesukselle kaikesta, mitä Hän on meille antanut, ilman sitä olisi elämämme turhaa ja arvotonta. Hänen suojaavien kättensä alle jääkäämme kaikki.

Maila Kinnunen
1954—55

ONNEN LÄHDE

*Nuori, kaipaat puhtainta onnea maan päällä,
kai tiedät, se suurinta autuutta täällä,
kun saa painaa päänsä ilon ja surun tullen
rintaan hellään Vapahtajan. Hän lausuu sulle:*

*Et lapseni aalloissa ajan yksin kestä. Et.
Kuolee ahdistuksissa mainen ilo, jota etsinet.
Mutt' sieluusi, jos saan kärsimysmuotoni painaa,
rauha syvin ja onni seuraa tielläsi aina.*

MESTARIN KUTSU

*Iäisen elämän virta vuotaa taivaasta
tahtoo siunata sydämet lasten, maasta.*

*Saako jo vuotaa rintaasi armo tuo
mi sielusi puhdistaa, syntisi anteeksi suo.*

*Niin, miksi sivuun armovirrasta jätät
vaikka kutsuvan Mestarin edessäsi näät?*

Elsa Hyvärinen
o.s. Piirainen 1946—47

Tervehdyksiä

Monet terveiset täältä Pielisjärven Kuorasta teille kaikille!

Se vuosiluku, joka mainitaan meidän vuosikurssimme yhteydessä, on vaihtunut uuteen. Me viimetalviset tunnemme entistä selvemmin olevamme vain entisiä opistolaisia. Meidän tilallamme on nyt uusi, suurempi joukko nuoria ihmisiä, jotka ovat lähteneet hakemaan pohjaa ja perustusta elämälleen. Meidän joukostamme me harvat, jotka olimme mukana alkajaisissa, katselimme ehkä hiukan närkästyneinä näitä uusia, jotka olivat valloittaneet meidän asuinhuoneemme, luokkamme ja muut työskentelypaikkamme.

Mutta te uudet! ehkäpä annatte tämän meille anteeksi ja aikanaan varmaan ymmärrättekin meitä. Olemmehan mekin olleet siellä aikanaan kuin kotonamme.

Meillä viimetalvisilla on varmaankin kaikilla hyvin ikävä opistoa ja tovereita. Tunnemme olevamme viime talveen verraten kuin tuuliajolla. Mutta muista-kaamme: opistollahan rukoillaan usein entisten oppilaiden puolesta. Muista-kaamme myös joka-aamuinen laulumme: "Joka aamu on armo uus." Sen armon varassa saamme entisetkin aloittaa jokaisen uuden päivämme, missä itsekukin lienemmekin.

Maija Rynänen
1959—60

Muistojen joukkoon on taas vaipunut eräs sisältörikas ja monivivahteinen viikko, viikko, joka on sisältänyt niin päivänpaisteista kuin pilvistäkin aikaa. Runsaimmin olen kuitenkin saanut nauttia päivänpaisteesta. Aamuisin olen saanut alkaa työni iloisena ja pirteänä, illoin laskeutua levolle ja heittää huoleni Jumalan haltuun.

Kiitos tästä kaikesta kuuluu Hänelle, joka asuu taivaan kirkkaudessa. Hän on auttanut minua vaikeuksissakin, nostanut ja vahvistanut, kun olen horjuen ja kompastellen yrittänyt vaeltaa Hänen jäljessään. Epäuskon ja masennuksen valtaan jouduttuani on Hän kannustanut minua uuteen uskoon. Rauhatto- muudessani olen saanut rauhan Jumalan sanasta raamattuni välityksellä.

On kuitenkin eräs, joka tahtoo meitä viekoitella pahuuteen, kiusaaja, joka koettaa saada yliotteen ja herruuden sydämässämme, mutta se on kuitenkin usein saanut väistyä syrjään suuremman voiman tieltä. Kunpa aina tulisi paetua tuon suuremman voiman turviin. Näin ei kuitenkaan aina käy. Mutta poikettuamme oikealta tieltä ja tehtyämme tällaisen harhahypyn, voimme aavistaa seuraukset. Mieli on musta ja matala, rauha tipotiessään. Kaiken lisäksi omatunto soimaa meitä tästä. Jos kuitenkin haluamme taas päivän paistavan pilven lomasta, on meidän nöyrtyen ja katu- vaisin sydämin käännättävä Hänen puoleensa, joka voi kaiken antaa anteeksi. Saamme takaisin rauhamme eikä ole liikapainoa kannettavanamme.

Kunpa aina jaksaisi käydä tätä tietä, jota on lähtenyt kilvoittelemaan, kohti voittopalkintoa, iankaikkista elämää. Tämä tie on vaivalloinen ja sen kulkija saa käydä monet taistelut sielunvihollista ja maailmaa vastaan. Mutta onhan

meillä opettajanamme ja oppaanamme Jeesus. Hän vie meidät läpi vaarojenkin. Kannattaa seurata Hänen tietään. ”Se portti on ahdas ja tie kaita.” Tämä tie vie kuitenkin elämään. Kerran sitten ei tarvitse enää taistella. Ei ole surua eikä murhetta. Saamme iloita yhdessä Va-
pahtajamme kanssa.

”Taistella täällä ei tarvitse aina,
Taistelu kerran se loppuva on.
Jeesuksen rintaan kun pääni saan
painaa,
Silloin on riemuni loppumaton.
Myös minut synnistä puhtaaksi
kerran
Golgatan virrassa huuhdottu on.
Näin olen autuas armosta Herran,
Nyt elän hälle, se riemuni on.”

Jumala on auttava meitä kaikissa vai-
heissamme. Kaikkia opistotovereitani ja
toveriliittolaisia sydämellisesti tervehtien

Pirkko Helimaa
1959—60

Rukoiletko?

Useinhan käy niin, että me rukoilem-
me vasta silloin, kun hätä käy lävitsem-
me. Ahdinkotila ajaa meidät Herramme
eteen. Silloin on rukouksemme palavaa.
Silloin meille maistuu rukous. Mutta
onko meille Jumala elämässämme vain
hätävара! Kun maiset tuet eivät enää
auta, silloinko vain käännyimme Juma-
lan puoleen.

Hyvä toveriliittolainen ja opistotoveri-
ni, muistammeko me viedä toisiamme
rukouksessa Jeesuksen luo? Lupasimme-
han opistossa toisillemme, että näin
muistamme toisiamme, olimmepa min-
kälaisissa elämäntehtävissä tahansa.

Kuinkahan moni meistä vielä muistaa?
Rukoile rakas opistolainen.

”Luo Jeesuksen käyn, milloin aamu
koittaa;
Käyn päivin myös Ja taas kun ilta
voittaa;
Kun viime iltaa vihdoon kellot
soittaa,
Sun luonas silloin uusi aamu
koittaa.”

Kirsti Piirainen
o.s. Heikkinen 1948—49

KIHLOISSA:

Ossi Korteniemi	
Terttu Lankolainen	1955—56
Arvo Toivanen	
Senja Sarkkinen	1958—59
Martti Nesterinen	
Eeva Tirronen	1958—59

VIHITTY:

Toivo Savolainen	
Suoma Karppinen	1953—54
Veijo Liukkonen	1953—54
Helli Heikkinen	
Eino Toivanen	
Salme Ruottinen	1956—57
Niilo Väre	
Raili Viholainen	1956—57
Martti Riikonen	
Ritva Kärnä	1957—58
Erkki Heikkinen	
Kerttu Koistinen	1958—59

SYDÄMELLISET ONNITTELUT!

*Teidän vanhuuteenne asti minä olen
sama, hamaan harmaantumiseenne
saakka minä kannan; niin minä olen
tehnyt, ja vastedeskin minä nostan,
minä kannan ja pelastan. Jes. 46:4.*

Alma Reijosen, o.s. Tanskanen, muistolle.

RAKAS SISARENI!

Hohtavan valkoinen keskitalven lumi peittää Sinun riutuneen tomumajasi lepopaikan siellä rakkaan kotikirkkomme vierellä. Uskon, että olet nyt puettu yhtä valkoiseen hääpukuun siellä Taivaan kodissa, jonne katselit jo täällä alhaalla niin ihmeen kirkkain ja rauhallisin silmin. En koskaan voi unohtaa niitä viimeisiä hetkiä vuoteesi vierellä siellä Keskussairaalan hiljaisessa huoneessa. Siinä oli jo taivastuntua ja miellesämme soi rakkaaksi käynyt laulu: "Vain Sun veres Jeesus on turvana mulla, mä kurjana siihen nyt turvaudun, — se syntini pois pesi, vaimensi vaivan, ja siinäpä yksin mä rauhani saan."

Olit todella saanut veriarmossa niin suuren rauhan, että me, sisaresi Anja ja minä, olimme aivan mykistyneitä, emme osanneet eikä meidän tarvinnut neuvoa Sinua enää, Sinä opetit meitä. Tiesit tarkkaan, että saat kohta astua yli ajan rajan, mutta et sitä pelännyt, toivoit sen hetken joutuvan pian. Olihan Sinulla kyllä vielä miellesäsi rakkaat pienokaisesi ja tietysti kaikkein hellimmät ajatuksesi liukkuivat

Kotiin

pikku Päivin luona, lapsen, jonka maailmaan tulo oli aivan kuin Sinun poislähtösi tuomio. Et ollut katkera kenellekään, vaan jaksoit niin rauhallisin ja turvallisin mielin jättää heidät kaikki Taivaallisen Isän haltuun ja samalla annoit aivan kuin testamentiksi meille tädeille lastesi hoivaamisen taivaan tielle. — Sattui olemaan juuri oma syntymäpäiväni, 23. päivä syyskuuta, kun puristin silloin klo 14.00 viimeisen kerran hentoa, kylmää kättäsi ja toivotin rauhaa Sinulle ja näkemiin kerran Lunastajamme luona. Tiesin silloin, että emme tapaa enää täällä ajassa, mutta tunsin saaneeni parhaimman syntymäpäivälahjan tietäessäni Sinun onnesi. Kun sitten kotiin tultuani tasan viisi tuntia sen jälkeen puhelin soi ja hiljainen hoitajattaren ääni ilmoitti, että olet nukkunut Ikuisuuteen aivan hiljaa, ilman minkäänlaista tuskaa, en voinut muuta kuin ristiä käteni ja kiittää kaipauksessani Jumalaa, joka antaa meille voiton.

Siskosi Aino

Toveriliittolaisten joukosta on jälleen eräs saanut kutsun kotiin. Hän on Alma Reijonen o.s. Tanskanen Polvijärveltä. Hän oli opistossa oppilaana työ kautena 1944—45. Siellä vanhan Haikolan ahtaisa, mutta kodikkaissa suojissa silloin työskenneltiin.

Muistan hänen hiljaisen hillityn ja sädehtivän olemuksensa. Näin hänet puuhailemassa lapsuuden kodissaan ja sitten omassa kodissaan lastensa parissa ja puolisonsa rinnalla, joka oli myös evankelisen opiston käynyt. Voimia riuduttaneen sairauden jälkeen sai hän muuttaa jo kaipaamaansa taivaan kotiin 23. 9. 1960. Toivon mukaan tapaamme vielä kerran siinä kodissa.

H. V.

Ukkini muistolle

Helmikuun 15. päivänä v. 1961 sai ukkini Aukusti Piirainen iäisyyskutsun pitkällisen sairauden murtamana. Seitsemän vuotta kestänyt liikuntakyvyttömyys rajoitti hänen vanhuudenpäiviensä vieton yksinomaan kotipiiriin. Silti tarvittiin vielä seitsemän viikkoa kestänyt vaikea sairaus, ennen kuin maja oli valmis purettavaksi. Usein siinä sairauden kestäessä oli hänellä jo ikävä muuttohetkeä. Hän pyyteli laulamaan: ”Käyn taivaaseen, Jeesuksen helmahan hellään” (SK 270). Monet muutkin Siionin Kanteleen laulut olivat hänelle rakkaita viimeiseen asti. Vielä viimeisinä sanoinaan hän sanoi muistavansa, että Jeesus on lunastanut hänet, ansiottoman palvelijansa.

Helmikuun 24. päivänä oli omaisten joukko kokoontunut Kuhmon hautausmaalle tekemään hänelle viimeistä palvelusta. Tomumaja laskettiin hänen uskollisen elämäntoverinsa, vaimovainajansa viereen. Ruumiinsiunauksen toimitti kirkkoherra Huttunen.

Muistotilaisuudessa puhui kirkkoherra aiheenaan sanat: ”Iloitkaa aina Herrassa”. Tämä poismennyt vainaja oli valoisa ja iloitseva ihminen. Usein kirkasti hymy hänen kasvojaan, ja kaikille oli hänellä tarjottavana lohdutuksen sana. Siksi haluaisin vielä hänen muistohetkenään muistuttaa jälkeijäneille omaisille: ”Tuo ilo oli mahdollinen vain Herrassa. Kun pohjimmaisena oli tietoisuus siitä, että armo riittää minullekin, syntiselle, antoi se iloa täällä maailmassakin, vaivojen ja vaikeuksien keskellä.”

Minulle henkilökohtaisesti jäi ukistani hyvin läheinen muisto. Hän antoi läksyksi virren 620: Taivaaseen käy matkamme. ”Opettele tämä, vaikka sinulla on paljon muutakin opettelemista”, sanoi hän. Tämä virsi ilmentää hänen omankin toiveensa. Heikkoudessa luottaen taivaan apuun on turvallista lau-

laa: ”Jeesus itse johdattaa, Taivaaseen mun taluttaa”. — Miltei huomaamaton oli lähtöhetki, kuin iltaruskon vaihtuminen aamuruskoksi. Pitkä elämä, 82 vuotta, oli päättynyt.

”Sinun armosi on parempi kuin elämä”. (Ps. 63: 4)

Kaikesta kiittäen

Aili Piirainen 1955—56

Retki opistolle

Lauantaina iltapäivällä lähti Kajaanista joukko nuoria kohti Nurmeksen evankelista opistoa.

Tie oli liukas, mutta perille pääsimme. Kun automme pysähtyi opiston eteen, oli johtaja meitä vastassa ja päästyämme eteisaulaan opistolaisten muodostama kuoro toivotti tervetulleiksi. Oi, kuinka kauniilta kaikuikaan tuo tuttu laulu.

Heti kohta meidät ohjattiin teelle, joka maistuikin matkan jälkeen erittäin hyvältä. Pian siirryimme juhlasaliin yhteistä iltahetkeä viettämään. Alkuun lauloimme Siionin Kanteleesta laulun ”Lähemmä oi Jeesus sinua lähemmä sä vedä minua...”

Sunnuntaiaamu valkeni kauniina. Lähdimme opistolaisten kanssa Valtimon kirkkoon. Kirkko oli kaunis ja viihtyisä koruttomuudessaan. Jumalanpalveluksessa lauloimme ”Oi Herrani mun tähteni, sä ristin raskaan kannoit...” Saarnan piti lehtori Veikko Yli-Krekola, jonka olimme saaneet mukaamme Kajaanista lähtiessämme.

Päiväjuhla alkoi välittömästi. Ensin oli Valtimon kirkkoherra Salovaaran alkutervehdys. Saimme sitten kuulla opiston musiikkikerhon laulua, jonka jälkeen johtajatar sanoi muutaman sanan aiheena psalmin 16 säkeistöjä. Johtaja sanoi puheenvuorossaan, ettei ole ketään tarpeetonta ihmistä. Jumala tahotoisi käyttää jo nuorena ihmistä suunnitelmiaan toteuttamaan. Meidän onnem-

PUHUTTELEVA LAUANTAI-ILTA

Hiippakuntamme piispa saapui tervehdintään nykyistäkin kurssia, niinkuin niin monia jo ennen tätä. Seurassaan hänellä oli asessori Mauno Sinnemäki.

Tätä kirjoittaessani he ovat parhailaan talossa. He saapuivat päivällä kah-ta käydessä naapuriopistolta Kylänlahdesta. Nyt on lauantai-ilta ja olemme juuri viettäneet yhteisen hetken luokassamme. Vieraita oli ihmeteltävän paljon, kauppalastakin linja-autollinen. Oli oikein juhmallista. Kerronpa teille tuoreeltaan illan sisällön.

Johtajan lausuttua tervehdyssanat puhui rovasti Raila evankeliumista, jota ei kannata hävetä, koska se on Jumalan voima. Nyt lauloi musiikkikerho pari laulua ja sitten astui puhumaan piis-pamme. Hän puhui aiheesta: Mitä meille nykyajan ihmisille merkitsee paaston-aika.

me on olla Jumalaa lähellä. Meidän retkeläisten puolesta puhui ja lausui kiitokset Marjatta Tuovinen. Meidän turvamme on ikiiaikojen Jumala. Hänen turvassaan on nuoren ihmisen hyvä olla.

Juhlan päätyttyä menimme Valtimon yhteiskoululle kahville, jonka pappilan väki meille kaikille vieraille tarjosi. Kahvia juodessa kirkkoherran rouva Salovaara kertoi tämän avaran ja kuniin koulun vaiheista ja lausui myös kehoittavia sanoja nuorille toivoen, että kaikista tulisi aktiivisia ja vastuuntuntoisia seurakuntalaisia omista kotiseurakunnissaan. Näin päättyi yhteinen juhlamme. Opistolaiset ja opettajat lähtivät opistolle ja me kohti Kajaania.

Kovasti olemme kiitollisia kaikesta ystävyvyydestä, jota saimme osaksemme. Sen saimme todeta, että meidän oli hyvä olla. "Lähemmä vain aina haavojas..."

Sydämellisin terveisin kaikkien meidän puolesta

Seija Mähönen
1959—60

Paastonajan sanoma Pyhän Hengen työnä synnyttää meissä uskon, kun se hiljentää ajattelemaan: tämä tapahtui minunkin tähteni. Tämä tapahtui meidän tähtemme kirjoitusten mukaan. 1 Kor. 15: 3, 4.

Paasto merkitsee pidättäytymistä esim. ruoasta, sillä on kuitenkin merkitystä myös sisäisessä mielessä. Mitä tapahtuu viipyessämme ristiinnaulitun edessä? Me kaikki luonnostamme rakastamme syntiä. "Ei synti ikinä tule sinun sydämes-täsi irroitetuksi, ellet saa nähdä Vapahtajaa siinä kivussa, mitä hän ristillä kärsi sinun edestäsi". Wilcox. Ristin edessä puolustuksemme romahtaa, näemme mitä syntimme maksaa Vapahtajalle.

Toinen sanoma: Tässä veressä on sovitus ja rauha. Ei ole muuta mahdollisuutta sen vastaanottamiseksi kuin särkyminen ja kiitos. Ainoa rauhan lähde syyllisyyden painamalle ihmiselle on syntien anteeksiantamus. Tässä on sanoma, jonka paastonaikana pitäisi elämässämme päivittäin näkyä. Oliko suhteeni tänään läheisiini sellainen kuin piti. Olivatko tekoni sellaisia, kuin ylhäällä odotetaan, palveluksia ja rakkauden osoittamista. Jos tähän osaisimme keskittyä, silloin viettäisimme paastonajan oikein. Silloin veisimme ympäristöömme, oppilaatkin pääsiäislomalle mennessään koiteihinsa, suuren, syvän, järkkymättömän rauhan, säteilevän hymyn. Sitä varten me täällä maailmassa olemme, että heittäisimme valokuovia toistemme tielle, Jumalan sanasta muutamia säteitä niille teille, joilla me kukin kamppailemme täällä eteenpäin.

Laulettu virren jälkeen puhui asessori Sinnemäki.

Kärsimyksensä edellisenä iltana Jeesus pani kaikki opetuslapset tutkimaan itseään sanomalla: Yksi teistä on kavalta minut. Silloin he rupesivat kysymään, en kai se vain ole minä?

Tarpeellista on joskus oikein perusteellisesti tutkia itseään, minkälainen minä oikein olen. Raamatussa puhutaan särkyneestä sydäimestä, mutta siellä puhutaan myös ehyestä sydäimestä. Eivät nämä asiat ole vastakohtia. Ehyen sydämen vastakohta ei ole särkynyt sydän, vaan jaettu sydän. Onko sydämesi ehyt vai jaettu? Jaettu sydän on lokeroitu eri käskijöiden kesken, osa kyllä on annettu Herralle, sillä emme ihan uskalla eroon jäädä. Mutta Jeesuksen sanat ovat ehdottomia: Kukaan ei voi palvelella kahta Herraa. Emme voi joutua sekä taivaaseen että kadotukseen. Jaettu sydän on suuri vaara.

Särjetyn sydämen vastakohta on kova, paatunut sydän. Raamatussa puhutaan kovasta sydäimestä fariseusten kohdalla. He olivat sydämensä kovettaneet uskonnon nimessä. Fariseukset ovat kovasydämiä toisia ihmisiä kohtaan. Ei heidän sydämensä itke sitä, että on ihmisiä, jotka menevät kadotukseen. He iloitsevat, kun saavat tuomita. Kova sydän on aina kristillisen sanoman eteenpäin viemisen esteenä, sellainen julistus ei vedä puoleensa.

Ristiinnaulitun edessä menee halu tuomita toisia, kun näkee, että minussa itsessäni on tuomittavaa yllin kyllin. Mutta meillä ei ole aikaa olla itsemme kanssa tai jos olisi aikaa, täytämme sen kaikella muulla, sillä me pelkäämme tutkia itseämme. "Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi." Ei minun ansioni riitä, mutta Kristuksen riittää. Vain sellainen sydän, jossa Kristus hallitsee, on ajassa ja iäisyydessä onnellinen sydän, sillä on turva, joka kestää.

Selostuksessani on muistiinpanojen tuntu, mutta ehkä se on saanut välittää Sinulle jotain illastamme ja hiljentää Sinuakin paastonajan sanomaa ajattelemaan.

Huomenaamalla saamme kuulla vielä piispan raamattutunnin aiheesta: Salattu elämä Kristuksen kanssa Jumalassa, ja asessori Sinnemäen saarnan juma-lanpalveluksessa. H. V.

Toveripäivien ohjelma

Lauantaina 18. 3.

Klo 18.00 Alkajaishetki ja kurssien yhteinen lauluharjoitus

„ 19.00 Toveri-ilta

Sunnuntaina 19. 3.

Klo 7.30 Aamuhartaus. Toveriliiton vuosikokous

„ 10.00 Jumalanpalvelus
Kirkkokahvit

„ 12.00 Päiväjuhla

„ 15.00 Opiston Kannatusyhdistyksen vuosikokous

„ 17.30 Raamattutunti

„ 19.00 Iltajuhla

Tervetuloa suurin joukoin toveriliittolaiset ja opiston ystävät. Huovat ja lakat mukaan!

Ensi Pirtin Viestiin tarkoitetut kirjoitukset pyydetään lähettämään toimitukselle ennen toukokuun 15. päivää.

Opistotyökauden päättäjaiset ovat toukokuun 7 päivänä. Tervetuloa!

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

Ilmestyy 5-numeroisena

Tilaushinta 250 mk

Postisiirtotilin numero 82253

Kajaani 1961
Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy